

CARLSØVISEN

Hans Julius Knudsen - 1845

Brødre, midt i Nordhavs Søe
med de salte Vande,
reiser sig en liten Øe
med saa grønne Strande.
Det er der hvor Maasen boe
Æbler under Jordan groe,
og i Skovens Skygge
Rypeflokken bygge.

**Ak, hvor der er nydeligt.
Ak, hvor der er prydligt.
Carlsø, det er Øens Navn,
os den taget har i Favn!**

Der gaar Solen aldrig ned
paa en tid av Aaret.
Dag er lys, og Natten med,
Arbeid lige kaaret.
Da man neppe hviler ud,
følger Aftenklokkens Bud,
thi man Søvn oppsætter
i de lyse Nætter.

Der man kjenner ei til Nød,
ei til Sygdoms Plager,
friske Havluft stedse bød:
væk med slige Sager.
Klæder med sit eget Snit
faar man der saa godt som frit,
og av Hav og Enge
henter man sig Penge.

Der er Rypen næsten tam,
skydes midt i Gaarden.
Fjøset vrimler der av Lam
tidligen om Vaaren.
Frodigt Græs gjør Melken fed
som os byder Sau og Gjed.
Smørret ei at nevne
kan ei Ønske levne.

Der er ogsaa Renens Hjem
i de grønne Skove,
og man gaar at felde dem
hvis man det tør vove.
Der man finder vidt og bredt
Edderdun i Mengde spredt
over Mark og Enge,
Fyld til vore Senge.

Der man fanger deilig Fisk,
Kveite, Sei og Hyse,
hvortil settes paa vor Disk
Suppe, Ost og Myse,
Og hvad ei til Føde gaar,
Kjøpmand for sin Vare faar.
Dog et Notabene:
Torsk og Sei fast ene.

Der man bager alt sit Brød,
endog Hellekager
av det Mel som dertil flød,
bragt fra Ruslands Lager.
Der ei Raritet det er
daglig spise Muldebær.
Ikke paa Asjetter,
men som Hovedretter.

Der vel stundom blæser lidt,
men hvad vil det sige.
Overalt det gaar saa tidt
i Naturens Rige.
Blæser det saa har man Bør,
kommer frem saa meget før.
Heller end andøve
Bølger modigt kløve.

Der man ogsaa har en Tid,
mørk, men stille rolig,
da man ret kan bruge Flid
inde i sin Bolig.
Der man fri for Verdens Larm
i sin Stue lun og varm
ser den fra det fjerne,
hvo gjør det ei gjerne?